

умѣстни съвѣти, заповѣда да се явж подиръ единъ часъ и получж писменната заповѣдъ.

Въ сѣщия день — 19 Августъ — въ 5 часа подиръ пладнѣ, снабденъ съ пълномощно прѣдписание Н-о 9070 отъ Военния Министръ, тръгнжхъ за Кюстендилъ и въ 3 часѣтъ слѣдъ полунощъ, стигнжхъ въ с. Коньово, кждѣто бѣше началника на настѣпающия отрядъ — Ротмистръ Ботйовъ. Слѣдъ дълги распитвания, намѣрихъ го въ една кръчма, легнжлъ да спи възъ една пейка почти безъ никаква постилка или покривка — съвършено по военному. Вслѣдствие на умора, вижда се, той тѣй крѣпко бѣ заспалъ, щото едва го събудихъ да му кажж цѣлѣта, за която съмъ проводенъ и да му поискамъ съдѣйствиe. Но догдѣто да ми доведжтъ конь и два-трима кавалеристи, които поискахъ, трѣбваше да чакамъ дълго врѣме. Оставихъ файтона въ селото и пѣши отидохъ въ бивака на 1-й пѣхотенъ полкъ, който се командуваше отъ командира на 1-а дружина — капитанъ Петковъ. Най-послѣ, когато вече се съмна добрѣ, и слънцето прѣсна първитѣ си лжчи по долината на Струма, доведохъ единъ конь и двама кавалеристи, които щѣхж да ме придружжтъ, но въ сѣщото врѣме дойде извѣстие, че всичкитѣ офицери отъ Струмския полкъ сж напуснжли частитѣ си, отъ което излизаше, че мойта миссия е свършена или почти на свършване.

Върнахъ конѣтъ и войницитѣ и заминжхъ самиячкъ съ файтона за Кюстендилъ. Сутринѣта бѣ доста хубава, листнатитѣ дървета на бахчитѣ отъ лѣвата страна хвърлѣхж сѣнката си възъ шосето и тукъ-тамъ изъ между листата и клонитѣ се провираше по единъ снопъ отъ лжчи и падаше по песъчливия росенъ пжтъ, а отгорѣ, надъ